Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3949/2026
08.05.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Владиславе Милићевић, Марине Милановић, Татјане Миљуш и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Немања Кузовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 56/25 од 02.10.2025. године, у седници одржаној 08.05.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 56/25 од 02.10.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 56/25 од 02.10.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 193/23 од 09.07.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавеже да јој на име накнаде материјалне штете, изазаване повредом права на суђење у разумном року исплати 23.852,02 динара са законском затезном каматом од 01.02.2005. године до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 76.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 56/25 од 02.10.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је тужиља обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка од 67.500,00 динара. Ставом трећими изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за накнаду имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст 181/10 (стечајни поступак над стечајним дужником „Европа осигурање“ АД Београд према којем тужиља има признато, а делимично ненамирено потраживање у износу од 23.852,00 динара). О овом праву тужиље, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а тиче се примене чланова 4, 22. и 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, као и примене члана 172. Закона о облигационим односима (ЗОО), код утврђења да тужиља током поступка није доказала да је „Европа осигурање“ а.д. Београд, у стечају привредно друштво са већинским друштвеним, односно државним капиталом, па Република Србија нема обавезу да тужиоцу накнади материјалну штету опредељену тужбеним захтевом, с обзиром на то да тужена одговара за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у случају када је имовина стечајног дужника у већинског државној или друштвеној својини. Одлука у складу са правним закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, који је допуњен на седници од 27.09.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Указивање у ревизији на другачије одлуке овог суда којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаности захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде имовинске штете поднета је 04.03.2021. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 42.460,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је сходно члану 479. став 6. ЗПП Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић